

klar over, hvilket ordvalg det blev, men internt i koncernen – i givet fald vil kunne udkonkurere de fælles kreditoplysningsbureauer.

Jeg vil gerne understrege, at finansielle virksomheder, finansielle koncerner, er underlagt den samme registerlovgivning som alle andre og ikke kan oprette den type registre, uden at Registertilsynet har givet sin tilladelse.

Hr. Egil Møller og andre taler om den konkurrenceforvridning, der i princippet ligger i muligheden, hvis man siger ja til lovforslagene, som de ligger – nu taler jeg ikke om detaljerne.

Det er jo en meget, meget svær diskussion. Jeg har godt set visse virksomheder, finansielle virksomheder, som ikke er en del af en koncern, udtale sig om disse forhold i pressen. Jeg er ikke helt sikker på, at virksomhederne vil blive ved med at sige det samme, som de har sagt, for der kommer nogle klaringer. Der har været nogle misforståelser, tror jeg, men under alle omstændigheder er situationen jo den, at vi har koncernerne og der er en internationalisering, der gør, at der lægges et konkurrencepres på de danske finansielle virksomheder.

Vi kan lide den udvikling eller lade være, som fru Kirsten Jacobsen beskrev det, men den er her altså, og Folketinget har givet udtryk for et ønske om, at vi skal kunne håndtere koncerndannelser på en måde, der skaber den størst mulige sikkerhed for kunderne. Og derfor siger jeg til Folketinget: Her er regeringens bud. Det er ikke sikkert, at det er det bedst tænkelige, men vi må følge op på de politiske tilkendegivelser, vi har givet om, at der skal kunne føres et tilsyn også med koncernen som sådan og med holdingselskabet.

I øvrigt skal vi være meget glade for, at vi i Danmark har en udvikling, hvor vi stadig væk har et varieret marked. Selv om der er store koncerner, har vi også en rig underskov – undskyld udtrykket – af mindre og lokale pengeinstitutter, der har deres styrkeområde, og som i virkeligheden nogle år har en bedre økonomisk udvikling, end de store koncerner og de store banker har. Jeg holder tale for de lokale pengeinstitutter hvert år og får den årlige beretning af deres oplevelse.

Og jeg skal også gøre opmærksom på, at der faktisk er kunder – og det er måske specielt rettet til hr. Frank Aaen, som brugte sin taletid til også at beskrive dankort og alle mulige konsekvenser af brugen af dankort, som jeg ikke skal gå ind i, men jeg indrømmer, at jeg selv har fundet det meget forenklet for min tilværelse

at have dankort, selv om jeg også engang har været imod det, men i dag ville jeg nødig undvære det, men det er jo et personligt valg, og det er jo også et personligt valg, om man vil have sin forsikring, sit realkreditlån, sit banklån i den samme koncern eller man vil vælge en anden måde – at der faktisk er kunder, der efterspørger at have det i den samme forretning, om man så må sige.

Dér vil jeg også appellere til hr. Frank Aaen bedre jeg om dog at være med til at sikre, at vi har et samfund, hvor der er nogle valgmuligheder. Det er vel ikke Folketinget, der skal bestemme, hvad den enkelte skal vælge for en type, altså hvordan forretningerne skal se ud.

Og også til hr. Frank Aaen, som spørger meget direkte, hvorfor regeringen ikke har lyttet til forbrugerne, til forbrugersiden, vil jeg sige: Jamen det er jo en ganske uretfærdig betragtning at komme med. I år 2000-udvalget var forbrugersiden stærkt repræsenteret, og de spørgsmål, som også diskuteres her i dag, om tilsyn med koncerner osv., er også en del af år 2000-udvalgets rapport. Og der var ikke i de konklusioner på dette område, da år 2000-rapporten var ved at blive færdig, givet en mindretalsudtalelse fra forbrugersiden.

Men det er jo ømfindtlige områder, og derfor har lovforslagene jo også været til en høring, hvor man kan sige at ministeriet stort set tog år 2000-udvalgets model og der kom stærke reaktioner fra forbrugersiden, og derfor er der jo markante forskelle mellem det forslag, der blev sendt til høring, og det forslag, der er lagt frem i Folketingssalen i dag. Så det er jo ikke rigtigt, når hr. Frank Aaen siger, at der ikke er lyttet til forbrugersiden. Det er der i allerhøjeste grad.

Noget af det, der har været kritiseret fra Folketingets talerstol i dag, er det manglende formkrav på samtykke. Men det har ikke været inde i billedet for regeringen eller for mig, at vi via denne her lovgivning skulle ændre de generelle regler om samtykke. Det var måske mere hensigtsmæssigt, hvis de skal ændres, at det skete i Justitsministeriets regi. Så det er baggrunden for, at det ser ud, som det gør.

Jeg vil godt understrege meget klart, at nogle af de indvendinger, der er kommet i nogle af tilkendegivelserne fra, hvis jeg må bruge fællesbetegnelsen forbrugersiden, har en form og et indhold, som ganske klart har følgende budskab: at det er uhensigtsmæssigt, at man overhovedet kan bede om samtykke i den finansielle sektors regi. Og det var hr. Frank Aaen også